

במדינה

צהרנים של יום-השבת. אחרי שבני-המשפחה התעוררו ממנוחת-הצהרנים, יצאה משפחתו של לווון לערוך פיקניק משפחתי בחורשה קטנה שעל חוף הירקון, ליד שבע-טחנות. אולם בהתקרבם לחורשה המיועדת, בה נהגו לבלות גם בעבר, התברר כי משהו השתנה בנוף המקום. פני הנחל ירדו בהרבה מאז החלה שאיבת המים ממעינות הירקון למפעל-ההשקאה לנוג. במקום בו זרמו פעם יובלים של הנחל, השתרע עתה משטח של ביצות.

המשפחה הצוהלת שלא הבחינה בשינוי הנוף, נתקעה בבוק הסמיך. אפרים לא איבד את עשתונותו, מיהר לחלוק את אשתו, חמשת ילדיו ואת אחיו מתוך הבוק. עד שניקו האנשים את עצמם מן הבוק, החל להחשיך. מלכלכים ועייפים התכוננו בני משפחת לווון לחזור לביתם. אבל אבא, איפוא גיאקי? שאלה אסתר

קרוב לווון ואשתו מנות לאב, חיים לבן

בת החמש את אמה. לחרדת הגורים התברר כי הילד בן השמונה חסר. אחיו של אפרים רץ להזעיק מטשרה שעה שהאב עצמו נעלם בין השיחים בחיפושיו אחר בנו.

הילדים צעקו: "אבא!" אפרים לווון, 43, היה גבר אמיץ. בטוניס, ארץ מולדתו, היה נציב ביתר במקום. לפני כשנתיים עלה ארצה, עבד במערכת השבועון הצרפתי של תנועת-החירות. "אין לך מה לזאוג, אמא!" הרגיעו הילדים את האם, "אבא הוא גיבור, הוא יביא את גיאקי!" אבל האב התמהמה לחזור. הילדים החלו לצעוק: "אבא! גיאקי!" אחרי כשעה נשמע קול חלוש ממעמקי הסבך. עוברים-ושבים, שהתקבצו במקום לשמע הצעקות, פילסו להם דרך בין ה"שיחים", משו את גיאקי הקטן מן הבוק. בו היה שקוע עד למתניו.

אולם האב עצמו לא חזר. בינתיים הגיעה המשטרה. החיפושים אחר האב נמשכו עד שעות הבוקר, כשאשתו וילדיו ממתנינים לו במקום. רק בשעות הבוקר, אחרי שכל החיפושים לא העלו דבר, הגיעו למקום מכביה-האש המתנדבים.

נראה שמכביה-האש הם מתנדבים בעיניים אחרים. כאשר היה עליהם לחפש את אפי רים לווון, הם דרשו קודם כל תשלום בעד החיפוש. "עכשיו אתם מדברים על כסף?!" התפלץ אחיו של לווון, "שם מונח אדם. אם אין לי כסף, לא תוציאו אותי?" אבל הכבאים עמדו על שלהם. בלית ברירה שילם האב את הסכום המבוקש, שאת גובהו הוא מסרב לגלות. רק בשעה שתיים אחר הצהרנים נמשתה

(המשך בעמוד 12)

(המשך מעמוד 6) הספקה, בית-חולים, בעיות-חברה ועתידה של אלת.

דברים של טעם. מיבצע-טיני הפך בבת אחת את העירייה הועירה לעיר-גמל קטנה. הוצאתו לאור של דבר אילת נחקה לקרן זכות. אך השבוע, לאחר הפסקה ארוכה של יותר מששה חודשים, חידש דבר אילת את הופעתו, כשהיא עמוס נושאים בוערים ביותר: מחירי המשקאות הקלים בקיוסקים, מחיר הגלידה, היחס לתירי, בעית הכלבים השוטנים, מחיר הלחם, ואפילו שיר-ההילה לעיר החדשה ("כזאת הנך כעת/יפה ומגונן דרה /לקראת עתיד נשאת/ צוהלת וזוהרת.")

מערכת דבר אילת החליטה להפוך את ה"עלון לחלק בלתי-נפרד מהעיר עצמה, לדאוג לכך שהתושבים ימצאו בו ענין, כותבת ב"דבר המערכת": לכל אחד רשות לכתוב מה שעולה על דעתו, אולם בשלוש מגבלות — שיהיו אלה דברים של טעם, שיהיה להם קשר לאילת, ושלא יהיו בהם השמצות ר' עלבונות אישיים.

"מובן שגם המושג השמצה אינו זהה אצל כל אחד. עם אלה הרואים בכל בקורת השמצה אי-אפשר כלל להתווכח. אולם כל ה"רואה עצמו נפגע או כמי שנעשה לו עוול, יכול לכתוב לעתון וייענה."

המשק

100 הימים של הנס מולר

מליוני מלים נכתבו על שביתת-אחא. מאמרים מלומדים, סטטיסטיקות מפולפלות, נאומי תעמולה, נשפכו כמים. אולם מקורו של הסכסוך, שגרם למאבק-כוח אדיר בין מחנה הפועלים ואף למבחן-כוח של דויד בן-גוריון עצמו, היה פשוט בתכלית. בארץ קיים משטר כלכלי הבנוי על תרומות ומענקים. תהליכי-הייצור הם כמעט חסרי-חשיבות לגבי המבנה המהותי של משק זה. איש לא מתעשר בו כיצרון, אלא אך כיונק מקופת המדינה. לכן אין שום קשר בין רוחי המעבידים ושכר הפועלים מצד אחד, לבין חובתו של מפעל לקיים את עצמו ולפרוח בתנאים הרגילים של משטר קאפיטליסטי חופשי.

אגרוף מול עורף. הנס מולר, קאפיטליסט עקשן וקשה-עורף גם בחייו הפרטיים, קם למרוד נגד מציאות זו. כקאפיטליסט קלאסי, טען כי מפעל צריך להתקיים בכוחות עצמו — מבלי שיהיה עליו לספסר בשוק המטבע, או לשלשל את ידיו לתוך כיסי האומה, כפי שעושים כמעט כל שאר המעבידים בישראל. הוא דרש פיטורים של פועלים בלתי-יעילים, התאמת השכר למת-הייצור.

ל1700 פועלי אטא לא היה כל חשק להפוך נושא לתיאוריות משקיות חדשות. הם לא הבינו מדוע צריכים דווקא הם להיות הראשונים שיוצאו מתחום המעגל הכלכלי הקיים, ויהיו חלוצים-בעל-כורחם של הבראת המשק, בעוד שכל שאר חבריהם ימשיכו ליהנות ממשטר-החלוקה. הם הכי ריזו שביתה.

כמו כל מאבק בו צודקים שני הצדדים, איש איש לפי תפיסתו, היה זה מאבק מר. אגרוף-הפליה של אלמוגי הלם בעורף הברזל של מולר. עשרות גורמים אחרים נכנסו למישחק — המאבק בין כנופיית-החצר של ביגיי לבין מנגנון החושים (הטולס הזה 1033), האינטרסים של המשק ההסתדרותי כמעביד, ועוד. אולם המאבק היסודי היה נעוץ בשתי התפיסות היריבות.

חרב פיפיות. השבוע, אחרי 100 ימי-שביתה, נכנעו שני הצדדים. הם דמו לשני מתאגרפים, שהתעייפו עד כדי כך שהם נופלים תשושי-כוח איש לזרועות רעהו. שני הצדדים הפסידו, ושניהם הרחיחו. הפשרה היתה אי-שם באמצע, כפי שיכלה להתקבל בשקט ביום הראשון של השביתה, אילו הצדדים היו מוכנים לכך אז.

אולם אפילו תוצאה זו היא מהפכה. ב"דור האחרון, מאז ראשית הפרוספריטי של מלחמת העולם השנייה, כל שביתה בארץ נסתיימה בנצחון הפועלים. מולר שבר מעגל זה.

החל מהיום יהפוך נשקה-שביתה לחרב פיפיות. איש לא יטול אותו עוד לידיו, להבא. בלי חרדה בלב.

אסונות

פיקניה על גדות הירקון

"אחרי הצהרנים הלך לירקון", הבטיח אפרים לווון לילדיו בשעת ארוחת ה-

הוא צעיד ופיקה. מחפש תמורה מלאה לכספו ודואג לכך כי יקבלנה אל נכון.

מובן מאליו:

נלסון הוא מעשן!

א.19

האולפן הדרמתי שליד תיאטרון "זירה"

מקבל תלמידים לכל הביתות לקראת פתיחת עונת הלימודים החדשה. מגיל 16 עד 28. לפרטים נא לפנות אל ת. ד. 6310. תל-אביב.

מערכות רהיטים חדישים ביותר

אצל

א. זוזובסקי

ברחוב הרצל 39, תל-אביב

חדרי שינה מודרניים אינטימיים — חדרי אוכל — פינות הול ופינות סלון נחמדות ומרהיבות עין — מודלים מקוריים —

בית-חרושת לרהיטים ב. ג. את א. לוינשטיין דוגמות חדישות ביותר בבית-המסחר לרהיטים

לוינשטיין

בית החרושת: מרכז וולובלסקי, ת"א רחוב 2, טלפון 82525
בית-המסחר: רחוב הרצל 43, ת"א טלפון 83575

חדרי אוכל — רהיטי משרד — ספריות מוכנים ופילפולים